

Zabayno - humoristična nedeljska priloga „Dnevu“.

Zaplenjeno!

Izpremembe na vojvodskem prestolu.

V starih časih Korotancem bil je vojvoda vladar, vladal jim je hrabri Borut Hotimir in Kajtimar.

Njim sledil je slavni Samo, ki je združil pod seboj vse od Adrije do Balta in je ljubil narod svoj.

A za njim na prestol vsedel se je tujec — nemški knez, nemški rod je z njim zavladal po deželi čez in čez.

Njemu je postal naslednik nemški plemič in grajščak, kmetič mu je delal tlako, davek plačal mu težak.

A nazadnje se na prestol vsedel nemški je berič, on pobira desetino in vihti svoj švabski bič.

Dober nasvet.

A: Kaj praviš, za veliko noč moram iti k spovedi, pa sem mnogo med letom storjenih grehov pozabil.

B: Z ženo se skregaj. Ta ti jih našteje še več, kakor jih v resnici imaš.

*

— Zakaj finančno ministrstvo ne dovoli mestni občini ljubljanski proste napeljave vodovoda v Rožno dolino?

— Zato, ker v Rožni dolini še nimajo žrebčarjev in karmelitaric, kot jih imajo v Mostah.

Nekdaj so prihajali na Gosposvetsko polje deželni knezi, da so prise-
gali pred narodom v slovenskem jeziku . . .

RANCE ŠTAJER:

Petstoletnica.

1. prizor.

Pozorišče: lepa soba, miza, stoli, oguljen divan.

Nekdo poje na cesti narodno pe-
sem:

»Vsakdo ima ljubico,
fajmošter — kuhar'co,
saj še gospod policaj so d'jal',
da si bodo eno zbral'.
Samo jaz, ah, jaz
sem sam — sam...

General svete vojske se raz-
zi in ukaže kuharici: »Daj, oblij brez-
verca!«

Kuharica: Oh, saj že gre, žalostno
gre, sam gre...

General: No, je že dobro! Zdaj pa
jasno, kajti jaz sem kratkoviden, kakor
mi bi miši mrgolele pred očmi! Vse je
črno!

Kuharica bere: »Danes, 18. mar-
ca 1914 praznujejo Slovenci 500letnico
zadnjega ustoličenja vojvod v slovenskem
jeziku.

General: Čudna beseda, hm, kaj
je to: ustoličenje? Zadnjo stran imamo
zato, da lahko sedimo. Vprašam se samo
to, če je stolček mehak ali trd. No, moj
je trd, podloži mi blazinico, pa hitro. Je
ne obiraj se, pa en literček ga prinesi in
piško, pa naglo! Ja, še nekaj, s temi caj-
ngami pa zakuri!

Kuharica: Oh, saj hitim!

2. prizor.

Po gozdu prikorakata stari oče in deček.

Stari oče: Hoj, deček, splezaj
na drevo in poglej, če vihrajo zastave,
belo modrorudeče zastave, nad belo
Ljubljano? Kajti danes je 500letnica zad-
njega ustoličenja v slovenskem jeziku,
in Ljubljana je metropola Slovencev.

Deček spleza na drevo in se ozira:
»Jaz ne vidim belomodrorudečih zastav,
sploh ne vidim zastav!

Stari oče: Hoj, dečko, ti se mo-
iš; poglej natančneje! Le ozri se dobro
na vse strani in opazil boš zastave!

Dečko: Jaz ne vidim zastav in se
ne motim. — Policaje razločim, ki se iz-
prehajajo po mestu, obilo policajev, resni
so in mrki, in pode na vse strani dečke
in mladeniče ter deklice, ampak zastav ne
vidim...

3. prizor.

Pozorišče: v Ljubljani na Kongresnem
trgu, pred deželnim dvorcem. Stari oče
in deček prikorakata trudna. Od nasprot-
ne strani se prirepenči deželni glavar.

Dečko: Kdo je ta, ki se bliža tako
ošabno!

Stari oče: Deželni glavar.

Dečko: Ali je vnet za blagor de-
žele?

Stari oče: Seveda je, saj je zvi-
šal doklade in davke!

4. prizor.

Pri kabaretnem večeru 18. marca 1912 v
Narodnem domu.

Mladenič modruje sam s seboj:
»Danes je 500letnica in narodna inteligen-

Pozneje so vodili slovenski starši svoje deklice v žensko šolo pri Gospej Sveti, da so se učile nemščine. Z njimi so hodili slovenski romarji poslušat nemške pridige . . .

ca se špasa... Morebiti sploh ne vedo, kaj je danes! — 500letnico zadnjega ustoličenja vojvod v slovenskem jeziku praznujejo s kabaretom! Seveda brez zastav!

Zaplenjeno!

Dijaki so imeli dva dni prosto, kakor na primer tudi takrat, ko so praznovali 100letnico, ko si je kupil nemški dramatik Schiller prvo »Schnurbartbinde«. Uporabljal jo seveda ni nikoli, ker mu sploh brke niso poganjale!

Ampak kaj bi se zgražal, bolje je, da molčim... Resnično, preneumna se mi zdi vsa stvar, ker se ne strinja s 500letnico ustoličenja... Jaz se še smejati več ne morem! Zato rajše molčim in bom molčal toliko časa, dokler mi ne odleže...!

Ljuba Neža!

V restavraciji sedijo obiskovalci nekega slovenskega gledališča po neki slabospeli opereti. Kar stavi nekdo družbi sledeče vprašanje: »Zakaj sta držala režiser in kapelnik tako čvrsto skladatelja za roki, ko so se vsi trije prikazali na oder po prvem obligatnem aplavzu?«

Splošen molk. —

»No«, odvrne hudomušnež, »da bi in ne oklofutal, ker sta tako zmrcvarila njegovo delo.«

S.

Jubilej.

Prišel je glas
od severnih mej:
»Jubilej, jubilej...«

Sedaj je čas:
po zemlji vsej
slavite jubilej.

Kako je pri nas,
kako bilo je prej,
mladina poglej!

Dvigni obraz
in svetu povej:
»Jaz slavim jubilej...«

Je li mnogo še nas
preštej!
Kaj govori jubilej?...

Prišel je dan
in z njim jubilej,
izšel je ukaz
in zemlja je bila,
kot Korotan — — —
in taka ostane poslej.
Tako je, bratje, pri nas!

Ljuba Neža!

Jecljavca vprašajo nekoč, zakaj se ne oženi. Ta pa odvrne: Zzzattto, kkerr sssse mojjja ljubbbezen ppprejjj ohlladdi, kkakkorr bbjjo mmoggel ljubbici izzzra-zzittti . . .

S.

Dandanes primejo na celovškem kolodvoru slovenskega kmeta, ako zahteva vozni listek v slovenskem jeziku in ga kaznujejo z zaporom. Kar je spoštoval knez, tepta sedaj uradnik . . .

Ljuba Neža!

Bogati bankir, ki je poročil hčer z blaziranim baronom, je že nestrpen, ker ni marta novoporočenca še otrok. To omeni tudi svojemu baronskemu zetu, ki ga potolaži s temi besedami:

»Čakajte, da pridem k sebi...«

»Kaj,« plane nanj bankir ves razkačen, »k sebi? K ženi... k ženi... pravim...«

Ljuba Neža!

Zakonska se prepirata. Kar zabrusi ona njemu v obraz: »Ti si osel!«

On odvrne udano: »Da, ker imam tebe za križ, ki ga bom nosil s seboj za večne čase...«

»Amen!« sklene nadebudni Tonček to zakonsko molitvico. S.

Ljuba Neža!

Kdo je bil prvi sovražnik Adama? Bog, ker mu je ustvaril ženo . . . Tako mi je namreč dejal star fant. Ker pa je proti taki trditvi protestirala moja tašča, je hotel stvar popraviti in rekel: »A vendar ga je moral ljubiti, ker mu ni dal — tašče.« S.

Ljuba Neža!

Pijanec pride iz gostilne in zagleda na cesti policaja. Prime se zanj in vzdihne: »O, moj zlati paragraf! Pravijo, da sloni na tebi država...« Ko se ga pa policaj otrese, da se prvi zavali po tleh, vzdigne grozeče svoj prst rekoč: »In to je skrb za ljudsko varnost in državne koristi...« S.

Ljuba Neža!

Sodnik vpraša obtoženca: »Kaj pa delate?«

»Delam prakso«, se oglasi odgovor.

»A ko dovršite prakso, kaj pa potem?« poizveduje sodnik.

»Bom pa naprej kradel«, odvrne prebrisanec. S.

Ljuba Neža!

Ko vidi pijanec nekoč trubadurja, ki mu ni ljubica hotela odpreti okenca, ga pograbi in objame rekoč: »Potroščaj se... Meni pa moja stara noče odpirati niti — vrat!«

Ljuba Neža!

Obešali so Dolgina, ki je bil v življenju vsem v napotje. Ko zagleda pred seboj večala za normalnega človeka, reče rablju: »Više... više... da pridem poprej v — nebesa...« S.

Ljuba Neža!

Zaplotnik hoče predati posestvo starejšemu sinu in mu namigne, da se ogleda po nevesti. Po nekaj tednih mu pove sin, da si je izbral sosedovo Uršo. — »Te ne smeš ženiti,« mu de stari. — »Zakaj pa ne?« — »Hm, če že hočeš vedeti, tvoja sestra je.« Zopet je minulo več tednov, ko pride sin pred očeta in mu pove o znanju z Zamejčevo Nežo. »Ne smeš je vzeti, tudi ta je tvoje sestra.«

Ves pobit pripoveduje fant materi o dogodku z očetom. Mati pa se nasmeji in reče: »Samo vzemi jo, France, saj niti on ni tvoj oče.«

Trst ob času koroškega jubileja.

Tržaški Italijani se bore na ulici za Revoltello in za laško univerzo . . .

Vzdih

deželnega dacarja v minulem tednu: »Prej se je vendar ločilo po besedah liberalce od klerikalcev, zdaj pa ni nobenega razločka več, ker se od kraja do konca vsi navskriž pridušajo.« P.

Prva misel.

Gostilničarka (kateri je dacar razlagal, da mora doplačati užitnine od vina še 105 odstotkov, ker bo odslej znašala samo deželna doklada 145 odstotkov): »Ježeš, ježeš, ravno o pravem času bodo loterijo odpravili, kajti zdaj se nam bo preveč od številok sanjalo.« P.

Ljuba Neža!

Dva klerikalca sta bila h Kamili povabljeni na kosilo. Jed za jedjo, ena finejša od druge, je prihajala na mizo in ko le ni hotelo biti konca, vpraša prvi: »Ja, kaj pa vendar mislite gospodična, da nas tako pitate in bašete?« — In namesto Kamile je odgovoril drugi ter gostiteljico lepo potačkal po pičlih okroglinah: »Gospodična se zelo zanima za narodno gospodarstvo pri Jugoslovanih, danes je ravno pri domačem pregovoru, da krava pri gobcu molze . . .« P.

Ljuba Neža!

Neka gospodična je padla in se je pri tem ranila na kolenu. Ko je bila pri zdravniku, ga je vprašala: »Ali se bo to pozneje videlo« (namreč ko se bo rana zacelila). — »To bo pa od vas odvisno, gospodična«, ji je odgovoril zdravnik.

Ljuba Neža!

Zaljubljen fant poje serenado trdosrčni ljubici. Mimo pride policaj in se obregne nanj: »Mir, meščani spijo... Kaj nimate srca do ljudi...«

»Ne, izgubil sem ga in zdaj ga iščem,« odvrne fant v preveliki zaljubljenosti.

»No, čakajte, da ga poiščeva oba...« meni moč postave in ga odpelje — v zapor.

Zna si pomagat.

Policaj: No, kaj pa počenjate Vi tukaj na cesti z barvo in čopičem?

Gospod Glava: To je tako, veste jaz sem v tem velikem mestu še popolnoma tuj, in snoči iz gostilne nisem mogel na noben način domov pota najti; da se mi to v drugič ne pripeti, si hočem z barvo pot zaznamovati.« P. T.

Pri nekem klerikalnem društvu na Dolenjskem so volili nov odbor. Za predsednika dobila dva enako večino glasov. Tedaj se oglasi tajnik: »No bomo pa žrebe vlekli.« Eden izmed kmetov, misleč žrebe, sleče suknjič in si zaviha rokave rekoč: »Kar sem ž njim, kje pa je, bom hitro opravil z njim.«

V gostilni.

To je dobro, da si izmislijo zopet kal jubilej. Človek ima vsaj vzrok, da se lahko napije

Času primerno.

Profesor: Zakaj je med Ciceronovim govorom vladala v senatu popolna tišina.

Dijak: Ker v istem času še ni bil izvoljen dr. Zajc.

Žensko ročno delo.

Neki mož je imel oteklo lice. »Kaj je to«, ga vprašajo znanci, ko je prišel v gostilno. — »To je žensko ročno delo«, jim je odgovoril.

Gobec:

»Kje je pa moj volovski gobec?« vpraša gost natakarka.

»Oprostite, mislil sem, da ga že imate«, mu odgovori natakarka.

Temeljita naobrazba.

V kavarni se je seznanil gospod dr. Ferlovič z gospico Tinco iz ugledne narodne rodbine.

Da se niso samo banalnosti pomenkovali, zavije dr. Ferlovič na literaturo.

»Gospodična ali poznate »Shakespeare?«

Ona: »... Nak šekpir ne poznam, ampak »Bockbier« pa. J e k a.«

Že kaže talent.

Gospod fajmošter so prišli obiskat nekega kmeta. Videč tam malega sinka pa vprašajo: »Kaj pa bo ta fantiček postal?« Oče: »Ta bo pa far, saj že sedaj noče moliti, če mu ne dam krajcar.«

Modrovanje.

»Človeka ubiti je greh, človeka narediti je tudi greh, kaj pa torej hočem.«

Sami so krivi.

Kmetški hlapec: »Kako so vendar kmetje neumni, da nam hlapcem le krompir kuhajo. Mar bi krompir prešičem pokrmili in jih zaklali, potem pa nam meso kuhali. Sami so krivi, če težko hlapce dobe.«

Pismonoša o Božiču.

»Hvala Bogu, da je le enega sina imel. Kaj bi mi reveži počeli, ko bi se mu jih več rodilo.«

Kupec: Ah, to blago je pa res popolnoma preozko!

Prodajalec: To je res, široko ni, široko, ampak dolgo je, tako dolgo, kakor Vi hočete.

Mož s trebuhom: Vse bo dražje, vse bo dražje! In najbolj meso! To je dobro, da imam tako velik trebuh, kaj mislite, ko bi ga šele zdaj moral pustiti rasti, bi mi prišel presneto drag pri teh visokih mesnih cenah!

Po kuhinjski knjigi.

Mlada žena (pri mizi): »No, ljubi mož, kako pa ti diši danes jed? Sem jo iz kuhinjske knjige sestavila!«

Mož: »Ah, zato diši tako izvrstno po papirju!«

Zagonetka.

Mali Miško: Papa, kaj je še hitrejši kakor misel?

Papa: Moj dragi, tega pa ne vem.

Miško: No, imel sem te za bolj naobraženega! To je konj ljubljanskega fижakarja, komaj si misliš, da bode konj padel, je že na tleh. J e k a.«

Tiskovne pomote.

Neki list je poročal o zasledovanju »Bauernšreka«: »Lovci so naleteli na velike ovire, to pa radi tega ker jim je bil teran neznan.«

Dalje: »Prihodnja občinska seja se vrši v 17. t.m. v mestni zastavljalnici.«

Pri koncertu je sodelovala tudi gospa N. N. primadona deželnega sodišča.

Lovski paznik je obstrelil znanega lovskega tatu, katerega so prepeljali v deželno bolnišnico. Pri operaciji so ranjencu potegnili iz hrpta 17 srn.

Nemški Mihel ob vojvodskem prestolu.

Pesem koroških Slovencev:

Da smo tudi mi Slovani,
da slovensk je Korotan,
narod naš dokaze hrani,
jezik naš in duh in stan.

Priča to nam zgodovina
priča krajnih sto imen,
priča čutov nam milina
da Slovanstva mi smo člen ...